

The Day 813 Christians Were Beheaded for Refusing Islam

https://www.youtube.com/watch?v=FBbYSltx_4I

8 mín

Öll skráning er vélræn, þýðingin er ekki villulaus. Íslenskur texti byrjar á síðu 4.

In an age when we are told that modern-day terrorists have hijacked Islam. This is what I call a hijacking of Islam. There's nothing Islamic about ISIS. They're hijacking an entire religion. What we see today as, if I could use President Bush's term, and this is a term we've all used. Our religion has been hijacked. And we are not at war with Islam. We are at war with people who have perverted Islam. Events that occurred today in history on a lonely hilltop in Italy force us to confront a more uncomfortable truth.

Entire sultanates and caliphates, the most legitimate expressions of Islamic authority, once all acted with the same radicalism, the same theological conviction and the same blood soaked methods as today's so-called extremists.

Okay, first some background. When he conquered Constantinople in 1453, Ottoman Sultan Muhammad II was only 21 years old with many decades of conquering still ahead of him. Now he had heard it prophesied that quote, "We Muslims will conquer Constantinople before we conquer Rome." Not content with being the conqueror of New Rome, greedy Muhammad was determined to fulfill the second half of that prophecy by conquering old Rome as well.

So he spent 27 years terrorizing and expanding into the Balkans until 1480 when his forces crossed into Italy and seized the city of Rome. The sack was horrific. More than half of the city's 22,000 Christian inhabitants were massacred and 5,000, the unlucky ones, mostly women and children, were enslaved.

Then came the Muslims magnanimous gesture. Freedom was offered to the remaining male Christian captives, 813 of them. But first they were ordered to renounce Christ and embrace Islam. The Christians responded in keeping with the exhortation of one of their numbers.

„My brothers...“, one of the captives had earlier said, „...we have fought to save our city. Now it's time to fight to save our souls.“

Outraged by their defiance, on August 14th, all 813 Christians were richly decapitated by the Muslims at top a barren hill that would forever after be known as Martyr's Hill. their families. The now enslaved women and children were forced to watch the carnage of their husbands and fathers as a reminder of the price of defiance. As for their archbishop, he was slowly sawn in half to triumphant cries of Allah Akbar.

The bodies and heads of the Christians were left to rot at top the hill for over a year until the Italians managed to liberate and kick the Muslims out of Toronto. The skulls of some of these martyrs are still displayed in the Cathedral of Toronto, silent witnesses to the horror of that day.

Here is how Giovanni Antonio Sumanti, an Italian contemporary, described that event. Quote, "When the city of Atrant was taken by the Ottoman forces in the year of our Lord, 1480, the invaders demanded that the Christians renounce their faith and convert to Islam, though steadfast in the Christian confession numbering over 800, refused this demand.

As a result, the Sultan's men led them forth to the place now called the martyr's chapel, and there, with cruel hands, executed them by the sword. Their bodies were left unburied, a grim testament to their faith and courage in the face of death. These brave souls have since been venerated by the faithful as holy martyrs who bore witness unto death rather than deny Christ.

Now, keep in mind, this was not the work of lone wolves or twisted radicals. It was the command of the most powerful Muslim ruler of his age. A man who was a virtual head of Sunni Islam and who kept around him a band of muis and other learned sheh to guide his treatment of Christian infidels.

Surely today's political refrain that modern-day jihadist terror is a distortion of otherwise peaceful Islam collapses in the face of such a history. The slaughter at Toronto was Islam as practiced by its khalif, its jurists and its armies. Just as today's mass atrocities and beheadings are Islam as practiced by ISIS and other terrorist or organizations and their self-declared khalifs and scholars, the difference is one of century, not of creed.

Hence why as American statues and monuments get toppled all over America, Sultan Muhammad II remains a hero in modern Turkey. President Erdogan's conversion of the Hagya Sophia into a mosque was partly in homage to this man who was responsible for the slaughter and enslavement of possibly millions of Christians over the course of his 30-year reign.

Nor, needless to say, was a Toronto an isolated atrocity. As recorded in many Muslim and Christian chronicles over the centuries, the leaders and spokesmen of Islam, sultanss, khalifs, amirs, and shehikhs of every stripe have repeatedly spoken and acted like the Islamic State or rather the Islamic State has modeled itself on them.

The record is consistent across nearly 14 centuries as documented in this book, Sword and Scimitar, 14 centuries of war between Islam and the West. Even more sobering is that then as now much of the west preferred to deny rather than confront reality. Pope Sixus IV appalled at Western Europe's indifference soon after a Toronto warned in a letter that quote

„let them not think that they are protected against invasion those who are at a distance from the theater of war.“

He meant about Western Europe. The Turks have sworn the extinction of Christianity a truce to sophistries. It is the moment not to talk but to act and fight. This was an old lament. Decades earlier, before Constantinople's fall, Cardinal Julian had chastised Christendom's indifference in very similar tone.

„Look all around you and see how the people of Christ are trodden upon and devoured by Turks, Saracens, and Tartars, Muslims, Why do you not commiserate with the many thousands of your brothers who year after year are reduced to the harsh servitude of the infidel? But what is more pitiful is that many of those who are led into captivity and who are not able to bear such a hard servitude deny the Christian faith and are led to the abhorrent sect of Muhammad,”

Meaning they convert to Islam. How many kingdoms, provinces, cities, towns are daily seized and depopulated. They have now cornered you in a small area in the west. Discord among Christians is the cause of all these calamities. If they would only grow wise and harbor love, this sort of persecution would soon end. But the west remained in a stupor. Some 85 years after Otranto in 1565, as the Ottomans prepared their massive siege of Malta, Pope Pius IV complained that the king of Spain has quote

„withdrawn into the woods and France, England, and Scotland are ruled by women and boys.”

That said, and like now, a few did see the pattern clear enough. Sebastian Brandt's Ship of Fools, a poem from 1494, lamented how Christendom had lost the strongholds it once held throughout the Middle East to Islam. He wrote, quote,

"Our faith was strong in the Orient, but now we perish, sleeping one and all. The wolf has come into the stall and steals the holy church's sheep. The while the shepherd lies asleep. Four sisters of our church you find Constantinople, Alexandria, Jerusalem, Antioch. But they've been forfeited and sacked and soon the head Rome will be attacked.”

To learned Europeans, the Ottoman threat was simply the latest wave in a relentless tide. As one clergyman put it, quote,

"The Arabs were the first troops of locusts. The Turks, a brood of vipers, are worse than their parent, the Saracens, their mother.”

In short, the names always change. Omayyads, Abbassids, Ottoman, Al-Qaeda, Boko Haram, Islamic State, but the creed and the methods remain the same. Each is a fresh brood of vipers hatched from the same nest, carrying forward the same jihad. The martyrs of Toronto are a reminder that the past is never really passed, and that the supposed gulf between the Islam of the caliphates and the Islam of modern-day terrorists is an illusion we impose on ourselves.

Á tímum þar sem okkur er sagt að nútíma hryðjuverkamenn hafi rænt íslam. Þetta er það sem ég kalla ræningu á íslam. Það er ekkert íslamskt við ISIS. Þeir eru að ræna heila trúarbrögð. Það sem við sjáum í dag sem, ef ég mætti nota orð Bush forseta, og þetta er orð sem við höfum öll notað. Trúarbrögð okkar hafa verið rænd. Og við erum ekki í stríði við íslam. Við erum í stríði við fólk sem hefur rangfært íslam. Atburðir sem áttu sér stað í dag í sögunni á einmanalegri hæð á Ítalíu neyða okkur til að horfast í augu við óþægilegri sannleika.

Heil soldínatím og kalífatím, lögmætustu birtingarmyndir íslamsks valds, störfuðu eitt sinn öll með sömu róttækni, sömu guðfræðilegu sannfæringu og sömu blóðugu aðferðum og svokallaðir öfgamenn nútímans.

Allt í lagi, fyrst smá bakgrunnur. Þegar hann lagði Konstantínópel undir sig árið 1453 var Ottómani soldáninn Múhameð II aðeins 21 árs gamall með marga áratugi af sigurgöngum enn fyrir höndum. Nú hafði hann heyrt það spád þessu tilvitnun: "Við múslimar munum leggja Konstantínópel undir okkur áður en við sigrum Róm." Múhameð, sem var ekki sáttur við að vera sigurvegari Nýju Rómar, var staðráðinn í að uppfylla seinni hluta spádómsins með því að leggja einnig undir sig gamla Róm.

Hann eyddi því 27 árum í að hryðjuverka og stækka út á Balkanskaganum þar til árið 1480 þegar herlið hans fór yfir til Ítalíu og náði borginni Toronto á sitt vald. Ránin var hræðileg. Meira en helmingur af 22.000 kristnum íbúum borgarinnar var myrtur og 5.000, hinir óheppnu, aðallega konur og börn, voru hnepptir í þrældóm.

Þá kom örlæti múslima. Frelsi var boðið eftirstandandi karlkyns kristnum föngum, 813 talsins. En fyrst var þeim skipað að afneita Kristi og taka upp íslam. Kristnir menn svöruðu í samræmi við hvatningu eins úr hópnum.

„Bræður mínir...“, hafði einn af föngunum áður sagt, „...við höfum barist fyrir að bjarga borginni okkar. Nú er kominn tími til að berjast fyrir að bjarga sálum okkar.“

Reið yfir mótþróa þeirra, þann 14. ágúst, voru allir 813 kristnir menn hálshöggðir af múslimum efst á hrjóstrugri hæð sem síðar yrði þekkt sem Píslarvottahæðin. Fjölskyldur þeirra. Konur og börn, sem nú voru í þrældómi, voru neydd til að horfa á blóðbað eiginmanna sinna og feðra sem áminningu um verð mótþróans. Erkebiskup þeirra var hægt sagaður í tvennt undir sigursælum hrópum á Allah Akbar.

Líkamar og höfuð kristinna manna voru látin rotna efst á hæðinni í meira en ár þar til ítölum tókst að frelsa og reka múslima úr Toronto. Höfuðkúpur sumra þessara píslarvotta eru enn til sýnis í dómkirkjunni í Toronto, þögn vitni að hryllingi þess dags.

Svona lýsti Giovanni Antonio Sumanti, ítalskur samtímamaður, þessum atburði. Tilvitnun:

„Þegar Ottómanar hertóku borgina Atrant árið 1480, kröfðust innrásarmenn þess að kristnir menn afneituðu trú sinni og snerust til íslams. Þótt þeir væru staðfastir í kristinni játningu, yfir 800 talsins, neituðu þeir þessari kröfu.“

Þar af leiðandi leiddu menn soldánsins þá á staðinn sem nú er kallaður píslarvottakapellan og þar tóku þeir þá af lífi með grimmum höndum. Lík þeirra voru ógráfin, sem er dapurlegt vitnisburður um trú þeirra og hugrekki frammi fyrir dauðanum. Þessar hugrökku sálir hafa síðan verið dýrkaðar af hinum trúuðu sem heilagar píslarvottar sem báru vitni um dauðann frekar en að afneita Kristi.

Hafið nú í huga að þetta var ekki verk einmana úlfa eða brenglaðra róttæklinga. Þetta var skipun öflugasta múslimska stjórnandans á sinni tíð. Maður sem var í raun leiðtogi súnní-íslams og hélt í kringum sig hóp músíta og annarra lærðra sheh til að leiðbeina meðferð sinni á kristnum vantrúuðum.

Vissa er pólitíska viðlagið í dag að nútíma jihadísk hryðjuverk séu afbökun á annars friðsamlegu íslam. hrynur frammi fyrir slíkri sögu. Fjöldamorðin í Toronto voru íslam eins og kalífinn, lögfræðingarnir og herirnir iðkuðu það. Rétt eins og fjöldamorð og hálshöggvunar nútímans eru íslam eins og ISIS og aðrir hryðjuverkamenn eða samtökum ásamt sjálfskipuðum kalífum og fræðimönnum þeirra iðka það, þá er munurinn öld, ekki trúarbrögð.

Þess vegna, á meðan bandarískar stytur og minnismerki eru steipt um alla Ameríku, er soldáninn Múhameð II enn hetja í nútíma Tyrklandi. Breyting Erdogons forseta á Hagya Sophia í mosku var að hluta til til heiðurs þessum manni sem var ábyrgur fyrir fjöldamorðum og þrælkun hugsanlega milljóna kristinna manna á 30 ára valdatíma sínum.

Að sjálfsgöðu var Toronto ekki einangrað grimmdarverk. Eins og skráð er í mörgum múslimskum og kristnum króníkum í gegnum aldirnar, hafa leiðtogar og talsmenn íslams, soldánar, kalífar, emírar og shehíkar af öllum toga ítrekað talað og hagað sér eins og Íslamska ríkið eða öllu heldur hefur Íslamska ríkið mótað sig eftir þeim.

Skýrslan er samkvæm í næstum 14 aldir eins og skjalfest er í þessari bók, Sverð og kross, 14 aldir stríðs milli íslams og Vesturlanda. Enn alvarlegra er að þá eins og nú kaus stór hluti Vesturlanda að afneita frekar en að horfast í augu við raunveruleikann. Sixus IV páfi var agndofa yfir sinnuleysi Vestur-Evrópu stuttu eftir að bréf frá Toronto varaði við því í bréfi þar sem vitnað var í:

„Þeir skulu ekki halda að þeir séu varðir gegn innrás, þeir sem eru fjarri stríðssvæðinu.“

Hann átti við Vestur-Evrópu. Tyrkir hafa svarið útrýmingu kristinnar sem vopnahlé við fáfræði. Nú er rétti tíminn til að tala ekki heldur framkvæma og berjast. Þetta var gamalt harmljóð. Áratugum áður, fyrir fall Konstantínópel, hafði Júlíanus kardináli gagnrýnt sinnuleysi kristinnar í mjög svipuðum tón.

„Lítið í kringum ykkur og sjáið hvernig Tyrkir, Sarrar og Tartarar, múslimar, troða á og éta fólk Krists. Hvers vegna sýnið þið ekki samúð með þúsundum bræðra ykkar sem ár eftir ár eru hneptir í harða þrælkun vantrúaðra? En það sem er enn aumkunarverðara er að margir þeirra sem eru leiddir í fangelsi og geta ekki þolað slíka harða þrælkun afneita kristinni trú og eru leiddir til hins viðurstygglega Múhameðsflokks.“

Það þýðir að þeir snúast til Íslams. Hversu mörg konungsríki, héruð, borgir og bæir eru daglega hernumin og afbyggð. Þeir hafa nú þröngvað ykkur inn á litlu svæði í vestri. Óeining meðal kristinna manna er orsök allra þessara hörmunga. Ef þeir myndu aðeins öðlast visku og ala ást, myndi þessi tegund ofsókna brátt enda. En vestrið var enn í algjöru rugli. Um 85 árum eftir Otranto árið 1565, þegar Ottómanar undirbjuggu umsátur sitt um Möltu, kvartaði Píus IV páfi yfir því að konungur Spánar hefði tilvitnun

„dregið í skóginn og Frakkland, England og Skotland væru undir stjórn kvenna og drengja.“

Það sagt, og eins og nú, sáu nokkrir mynstrið nógu skýrt. Ljóð Sebastians Brandts, Skip heimskananna, frá 1494, harmaði hvernig kristni heimurinn hefði misst vígi sem hann hafði eitt sinn um Mið-Austurlönd til Íslams. Hann skrifaði, tilvitnun,

„Trú okkar var sterk í Austurlöndum, en nú förumst við, sofandi öll og öll. Úlfurinn er kominn í básinn og stelur sauðfé heilagrar kirkju. Á meðan liggur hirðirinn sofandi. Fjórar systur kirkju okkar eru Konstantínópel, Alexandría, Jerúsalem, Antíokkía. En þær hafa verið gerðar upptækar og rændar og brátt verður ráðist á höfuð Rómar.“

Fyrir lærða Evrópumenn var ógnin frá Ottómönnum einfaldlega nýjasta bylgjan í miskunnarlausri straumi. Eins og einn prestur orðaði það, tilvitnun,

„Arabar voru fyrstu engisprettuhermennirnir. Tyrkir, kynbóta af nöðrum, eru verri en foreldri þeirra, Sarissen-ættin, móðir þeirra.“

Í stuttu máli, nöfnin breytast alltaf. Ómajadar, Abbassad, Ottómanar, Al-Kaída, Bú Haram, Íslamska ríkið, en trúarjátningin og aðferðirnar eru þær sömu. Hvert og eitt er nýtt kynbóta af nöðrum sem klekjast út úr sama hreiðri og halda áfram sama jihad. Píslarvottarnir í Toronto eru áminning um að fortíðin er aldrei í raun liðin hjá og að meint gjá milli íslams kalífatanna og íslams nútíma hryðjuverkamanna er blekking sem við þröngvum upp á okkur sjálf.